

SVENSKA FOLKVISOR.

1^a Häftet.

Pris 1 Rd B^{co}

Satt i sin sal Av ordsbedröf - vade må - ka, På o - ro - lig strand och hör - de vå - gen gny.

Nat - ten så lång, kla - gar de Sön - nor - nu va - ka, Alla - sar skri - a, söm - nens hul - da vitt vor fly.

Bo - re mu - ten ses å de tun - ga sky - ar stå, si - na grå - a, däm - mi ga' tält kring stran - den stå.

Hör hur ska - de kla - gar; Gläd - jens som - mar da - gar! Hon i sin lä - ders hus vill se till - ta - ka.

Och Ver-meland, du skö-na, du herr-ti-ga land! Du kro-na för Sve-a-ri-kes
 Län-der. Ja om jag komme mitt i det för-ut-vä-de land, till Verm-land jag
 är-da a-ter-vän-der. Ja der vill jag let--va, ja der vill jag lig-ga och
 en gång i Från Verm-land jag ta-ger mig en mö-sa vet jag att ut-drig jag mig äng-rar.

N:3. Icke för långsamt.

Pehr Svinaherde.

(Från Norrland.)

5.

Pehr Svi - nader - de sat - te sig på lod - ran och sang: kom till te - val te - val te - val ti - lej ta ti lej ta ti -

lej till ti lej; Han öf - skade en hugg. Ska u - ti castlarna kom till te - val te - val te - val ti - lej, far till ti - lej, far till ti - lej, far till ti - lej.

N:4. Kraftfullt.

Olof Dansk och Burman.

(Efter en uppteckning från Skåne.)

Jag vill e - derom Bur - man så - ja, helst om Bur - man ves - le, han var tem - ton

al - nar lång, allt öf - ver sa - del och här te. Ol - ger Dansk han vän se - ger öf - ver Bur - man.

Nr 5. Enkelt.

Liten Kjerstin och Fru Sofia.

(Från Östergötland.)

Brude — ti — a hon gick sig för Ko — nungen att stå: Den lil — la grön lind! Och
 kunde Bo — jar — ten li — ten Kjer — stin li? Den lil — la grön! Nu — den hon sör — — jer.

Nr 6. Klagande.

Liten Karin.

(Från Västergötland.)

Och li — ten Ka — rin! tjen — — te på un — ga Kar — gens gård.
 Hon ly — sto som en stjer — na bland al — la Tär — nor små.

Nr 4. Något långsamt

Brudstussen.

Uppleknad! efter Sång i Skåne.

5

Ja mins ett bröl - lop i nä - ste gaur, kom lät - te - ta! ja tror det va i för -

Lillligt
te - det aar, å må va Sven An - nerssen å Görs å gammanssen å Kas per spe - le - man å ja å min te - ste man!

Kråb i hal - te vig - giet Ol - le Bengtsson Bjør - sti mitt i sku - ren An - ners Svens - sen å Kringel i krå - gelt å

Sammel å Brä - gel å Havs i Säv - lutt å Måns i Dags - lutt å Nicklas må.

6. N:8. Sorgligt.

Jag ser up-på di-na ö-gon att du har en an-nan kär; Der-för
 hä-va till-lä vän-nen, säg hvil-ken den är? men när som jag blir dö-der och
 lag-der up-på här, skänk då min trogna här-lek en sak-na-dens tår.

N:9. Ängst långsamt.

Sven i Rosengård.
 (Från Vänland.)

Här har du va-rit så län-ge, du Sven i Ro-sen-gård? Jag har va-rit i

stal - let kä - ra mo - der vår! I vän - ten mig send; men jag kommer al - drig.

Æ 10. Långsamt.

*Liten Kjerstens bröllop och begrafning.
(Från Uppland.)*

Stall - bro - der tal - le till stall - bro - der sin, så gla - de - lig: För
jag vä - ten Kjer - sten, skön sy - ster din. Så sal - ter min hög till her - re.

8. N: 11. Medelmåttigt fort.

Lindormen.

Sig - na' till - la' tjen - - te' i Ro - - man - gens gård, och de

lek - te! Hon' tjen - - te' der i åt - ta' år. De

lek - te' bå - de nät - ter och i åt - ta' si - na' da - - gar.

The musical score is written for a voice and piano. The key signature is one sharp (F#), and the time signature is 2/4. The tempo/mood is indicated as 'Medelmåttigt fort.' (Moderately fast). The piece is titled 'Lindormen.' The lyrics are in Swedish. The score consists of three systems, each with a vocal line and a piano accompaniment line. The piano part features a steady bass line with some harmonic support in the right hand. The vocal line is a simple melody with some phrasing slurs and a final fermata at the end of the third system.

SVENSKA FOLK-VISOR.

STOCKHOLM, J. C. HEDBOM. 1839.

N:o 1.

Skades Klagan.

1.

Satt i sin sal Niords bedröfvade maka,
På orolig strand, och hörde vågen gny;
Natten så lång, klagande svanorna vaka,
Måsar skria, Sömnens hulda Elfvor fly.
Bore mulen ses å de tunga skyar stå,
Sina gråa, dimmiga tält kring stranden slå.
Hör hur Skadi klagar:
Glädjens sommandagar
Hon i sin faders hem vill se tillbaka.

2.

» Lång tyckes mig dagen på ödsliga stranden,
» Fastän borg jag äger, der kring gyllne thron
» Rans hvita Mör leka med gulkorn i sanden,
» Och din makt jag föder, Odins vise Son*)!
» Der mångfärgad öfver vår brudsäng Bifrost log,
» Morgonrodnå'n kring oss sin purpurlöja drog,
» Långt, långt bort till fjellen
» Hulda barndomstjellen
» Draga mig hän upp till de höga landen.

*) Skaldisk benämning på Konung.

3.

» Niord, Niord, kom! Följ mig till Trymheimurs
hällar,
» Trymhems höga hällar; der skall lugn jag bo.
» Skön var din borg, men i de stormiga qvällar
» Måsen, som från hafvet kom, gaf ingen ro:
» Ägirs döttrar olät, när Bore jagar dem,
» Morgonhvilan störde i Niords brusande hem. -
» Ljuft i forsens alar;
» Kring min faders salar,
» Bortsjunga natten Nordens näktergalar.

4.

» Stundar den dag drifvorna snöhvita falla
» Öfver berg och dal, jag då på skidor fort,
» Likt svalans flygt, far, eller går jag att kalla
» Vänlig Rehn och ilar i min akja bort.
» Hårda bågen spänner så väl min hvita hand,
» Mången vildrehn faller, den höga elg ibland;
» Och hörs brasan spraka,
» Kommer jag tillbaka
» Då uti salen gyllne mjödhorn svalla.

5.

» Glöd*) är så skön; kommer förtrolig om qvällen;
» Samlar kring sig alla i min faders hus:
» Loge, dess bror, flammar kring henne å hällen;
» Ynglingen blott triffes i det ren'sta ljus.

*) Glöd och Loge voro Hlårs barn.

3

» Saga äfven älskar den väne Loges bloss,
» Med de syskon hulda hon ofta gläder oss.
» Loge, Glöd och Saga
» Mången sorg förjaga;
» Ofta ock Brage gästär der i tjällen.

6.

» Niord, Niord, kom! låt från din hafssal oss ila,
» Höge Drott, som för de blida vindar rår!
» I lugnadt sund gyllene stäfven de hvila;
» Ingen Wikings bön ditt öra mera når.
» Re'n jag fjellens granar förtroligt vinka ser,
» Och min faders öga*) så vänligt blicka ner
» Öfver Trymhems dalar.
» Sina fordna salar.
» Niord! dithän, dithän fort låt oss ila!

7.

Skadi ej mer hörs å de snötäckta fjellar
Lätta binden jaga, följa vild-rehns stig;
Men i den stund, när kring de sprakande hellar
Loge, Glöd och Saga troligt lägrat sig,
Jagtens hvita mö de än minnas mången gång,
Än på fjellen jägaren minnes Skadis sång,
När från Gimle höga
Hennes faders öga
Ler uti Nordens stilla vinterqvällar.

a-z

*) Jätten Thiasse var Skadis Fader och Nordiska Mytherne bära tvenne stjernor på Nordhemisferen namn af Thiasses ögon.

N:o 2.

1.

Ack Vermeland, du sköna, du herrliga land.
Du krona för Svea Rikes länder!
Ja, om jag komme midt i det förlofvade land,
Till Vermland ändå jag återvänder.
Ja! der vill jag lefva; ja! der vill jag dö:
Och en gång ifrån Vermland jag tager mig
min mö,
Så vet jag, att aldrig jag mig ångrar.

2.

Ja! när du en gång skall bort och gifta dig
min vän:
Då skall du till Vermeland fara:
Der finnes nog Guds gåfvor med flickor qvar
igen,
Och alla ä' de präktiga och rara.
Men friar du der, så var munter och glad!
Ty muntra gossar vilja Vermlands flickorna ha;
De sorgsna --- dem ge de på båten.

3.

Och Vermelands gossen, han är så stolt och glad;
Han fruktar för intet uti verlden.
När Konungen bjuder, då drager han åstad,

Bland kulor och blixtrande svärden,
Ja! vore det Ryssar till tusendetal,
Han ej dem alla fruktar, han vill ej annat val,
Än dö eller segra med ära.

4.

Och skulle han ej strida med glädje och
med mod,
Och lifvet sitt våga, det unga?
Der hemma sitter moder och beder för hans blod,
Med Bruden, den älskade, unga;
En Vermelands flicka så huld och så skön!
För Kung och land han strider, och hon skall
bli hans lön:
Ho kan honom då öfvervinna.

N:o 3.

Pehr Svinaherde.

(Från Norrland.)

1.

Svinaherden han satte sig på tufvan och sang,
Kom tallerallerallerielelej m. m.
Han önskade en Jungfru uti sin famn.
Kom fall. m. m.

2.

Och Ormen som uti buskarne låg:
Kom fall. m. m.
„Int' får du någon jungfru ännu på ett år!“
Kom fall. m. m.

3.

Om morgonen innan dager blef ljus,
Stod Svinaherden utan för Konungens hus.

4.

„Om dagarna så går jag och vallar dina svin,
Om nättren får jag ej sofva för drottninga din.“

5.

Och svinaherden tog af sig sin gamlade vant,
Så fick man då se en gulddiamant.

6.

Och svinaherden tog af sig sin gamlade hatt,
Så fick man då se hur guldkronan hon satt.

7.

„Jag är väl ingen svinaherde, fastän ni tycker så,
Kom fall. m. m.
Jag är den största konung, som på jorden mån-
de gå.
Kom fall. m. m.“

N:o 4.

Olger Dansk och Burman.

1.

Jag vill eder om Burman säja,
Och hälst om Burmans växte,
Han var femton alnar lång,
Alt öfver sadel och häste.
Olger Dansk han vann seger öfver Burman.

2.

Jag vill eder ock säja,
Om Burmans svärd thet länge,
Det var femton alnar långt,
Emellan udden och tången.
Olger Dansk han vann seger öfver Burman.

3.

Burman rider för slottet upp,
Han låter sin glafven skina:
» Tu gack ut Isslands konunger,
» Tu gif mig dotteren tina.»
Olger Dansk han vann seger m. m.

4.

Konungen går uppå gården,
Han skjuter sin hatt för händer:

» Hvadan äst tu kommen tu store man,
» Medan jag tig ej känner?« ---

5.

» Jag är kommen ifrån Spåre stad,
» Och ther hafver jag mina fränder,
» Och förr än jag rider af staden ut,
» Skal tu väl lära mig känna.»

6.

Burman rider sig söder om by,
Han kastar sin häst i väster:
» Tu gack nu ut jungfru Gloria,
» Se huru fager jag håller på häste!« ---

7.

» Jag ser intet fagert på tig,
» Men solen skin så hviter,
» En krokot näsa är alne lång,
» En skråbuke äst tu liker.»

8.

Burman kastar sin häst omkring,
Hans glafven skin så ljuse,
Han förde en sten på hvar sin hand,
De voro som tu laglige huse.

9.

Burman kastar sine stenar åstad,
Ther skedde så stort ett under,

Stockar och bjälkar de gingo omkull,
Och murarne remnade sönder.

10.

Jungfrun går till fadren sin,
Hon sporde sin fader till råde:
» Och hvad skall oss till råde vara,
» Vi äre nu fridlöse både?»

11.

» Om vi nu söke all verlden omkring,
» Vi kunna ej kämpar finna,
» Utan thet vore Olger Dansk,
» Som plägar hvar man öfvervinna.»

12.

Jungfrun ropte så högt ett rop,
Utöfver alla fångar:
» Äst tu här inne Olger Dansk,
» Och orkar tu något gånge?»

13.

Olger räcker sin ben ifrån sig,
The voro nästan länge,
Han spänste omkull femton alnar mur,
Som länge hade stått i bande.

14.

» Här hafver jag legat i femton år,
» Allt som en fattig fånge,
» Det må jag för sanning säja,
» Jag orkar så litet gånge.»

2.

» Tycker du att det är likt,
Den lilla gröna lind!
» Bojarten är fattig, Liten Kerstin är rik? --
Den lilla gröna linden hon sörjer!

3.

» Och jag skall tala dig mera till harm,
Den lilla m. m.
» Bojarten han sover på Liten Kerstins arm!
Den lilla gröna linden m. m.

4.

» Och jag skall tala dig mera till qvida,
» Bojarten han sover vid Liten Kerstins sida!

5.

Konungen han roppte till Håkan sin dräng:
» Hemta mig hit Liten Kerstin i qväll!»

6.

» Och sadla upp min gångare grå,
» Och lägg fru Sofias guldsadel uppå.»

7.

Håkan han sadlar upp gångaren grå,
Och så red han sig till Liten Kerstins gård.

8.

Han klappade på dörren med fingrarna små:
» Statt upp, Liten Kerstin, drag låset ifrå! --

9.

» Ingen har jag med stämman satt,
» Och ingen släpper jag in om natt!»

10.

Han sparkar på dörren med sporrspänder fot,
Så dörren hon tog den väggen emot.

11.

» Hur står det nu till i min faders gård,
» När intet hans folk får nattero?»

12.

» Uti er faders gård der står väl till;
» Men Liten Kerstin skall följa mig hem i qväll.» --

13.

» Min gångare är åt skogen bortlupen,
» Och sadelen ligger i stallet sönderbruten.» --

14.

» Jag har er faders gångare grå,
» Och fru Sofias guldsadel uppå.»

15.

Liten Kerstin hon talte till tärnan sin:
» Hemta mig hit mitt förgyllande skrin!»

16.

Liten Kerstin hon snörde sig med en liten
guldsnodd,
På henne så stadna båd' ådrar och blod.

17.

Sitt folk det lönte hon båd' ärligt och väl;
Men amman den gaf hon dubbel lön.

18.

Hon klappa den lilla på blekblommand' kind:
» Och glöm aldrig bort kära moderen din!»

19.

När som hon kom till sin faders gård,
Ute för henne hennes fader står.

20.

» Waren välkommen, Liten Kerstin, till mig,
» Du skall trå dans med tjugu hofmän!»

21.

Liten Kerstin hon träder sin höga dans fram,
På henne så undra båd' qvinna och man.

22.

» Gud nåd' dig, fru Sofia, den dag du skall dö,
» För du har ljugit på en så trovärdig mö!» --

23.

» Jag ljuger intet, jag säger sannt,
» Liten Kerstin skall byta guldbälte med mig.» --

24.

» Intet är jag så bältes grann,
» Jag hafver mig snört med ett litet guldband.»

25.

» Intet är jag så bältes god,
» Jag hafver mig snört med en liten guldsno.»

26.

Fru Sofia hon lossar på röda guldband,
Och klaraste mjölken på golvet rann.

27.

Fru Sofia hon lossar på röder guldsnodd,
På henne så strömma båd' ådror och blod.

28.

Konungen han talte till Håkan sin dräng:
" Hemten mig hit de risena fem!"

29.

Första slaget han på Liten Kerstin slog,
Den lilla grön lind!
Så föll hon neder och för hans fötter dog.
Den lilla grön linden hon sörjer!

N:o 6.

Liten Karin.

1.

Och Liten Karin tjente
På unga Kungens gård; :,
Hon lyste som en stjerna
Bland alla Ternor små. :,

2.

Hon lyste som en stjerna
Allt bland de Ternor små :,

Och unga Kungen talte
Till Liten Karin så: :,

3.

" Och hör du, Liten Karin!
" Säg vill du blifva min? :,
" Grå hästen och guldsadelen
" Dem vill jag gifva dig." :,

4.

Grå hästen och guldsadelen
Jag passar inte på. :,
Gif dem din unga Drottning;
Låt mig med äran gå. :,

5.

" Och hör du, Liten Karin!
" Säg vill du blifva min? :,
" Min rödaste gullkrona
" Den vill jag gifva dig." :,

6.

Din rödaste gullkrona
Jag passar inte på. :,
Gif den din unga Drottning;
Låt mig med äran gå. :,

7.

" Och hör du, Liten Karin!
" Säg vill du blifva min? :,
" Mitt halfva Rungarike
" Det vill jag gifva dig." :,

8.

Ditt halfva Rungarike
Jag passar inte på; :,
Gif det din unga Drottning;
Låt mig med äran gå. :,

9.

" Och hör du, Liten Karin!
" Vill du ej blifva min;
" Så skall jag låta sätta dig
" I spiketunnan in." :,

10.

Och vill du låta sätta mig
I spiketunnan in, :,
Guds Englar små de se, att jag
Oskyldig är dertill. :,

11.

De satte liten Karin
I spiketunnan in, :,
Och Konungens små Svennar
De rullade henne kring. :,

12.

Så kom det ifrån himmelen
Två hvita dufvor ner. :,
De togo liten Karin. :,
Och strax så blef det tre. :,